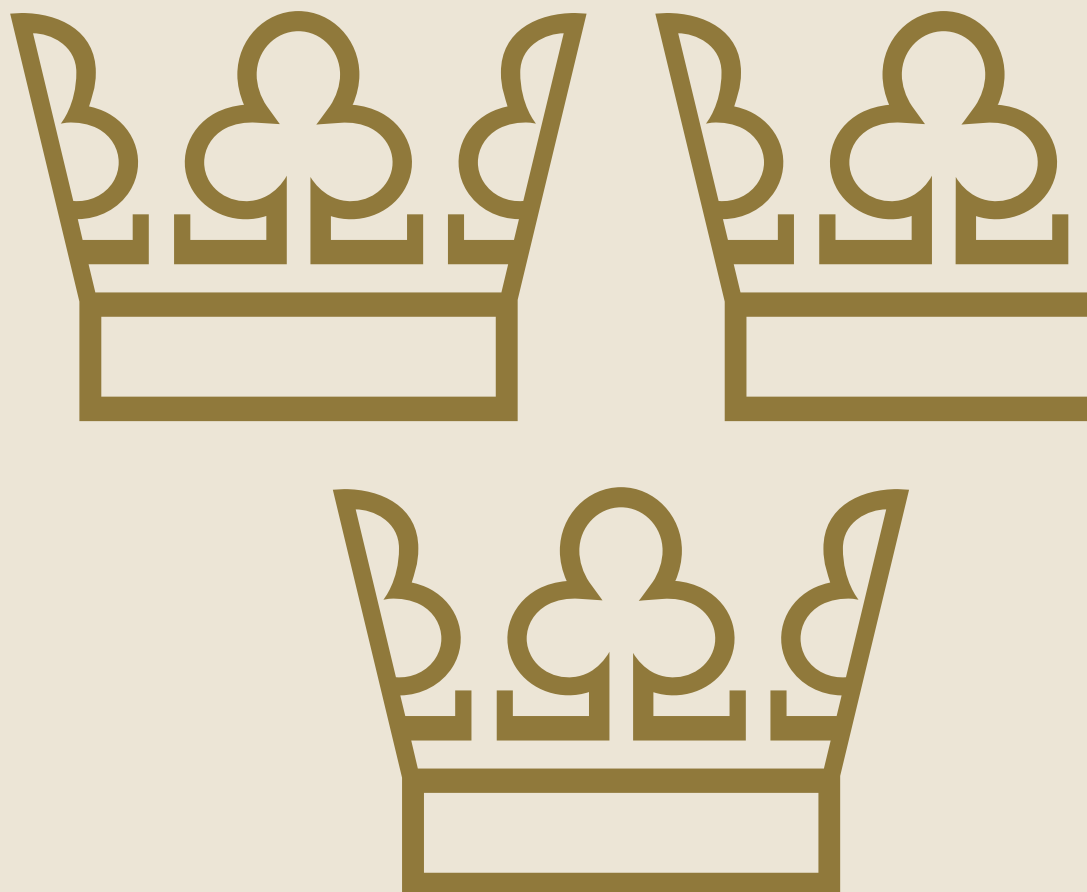

Finanspolicy

Fastställd: 2025-12-10
Träder i kraft: 2026-01-01
Fastställd av: Riksgäldens styrelse
Informationsägare: Riskchefen
Versionsnummer: 2026:1

Finanspolicy

Finanspolicyn syftar till att säkerställa en effektiv riskhantering som stödjer Riksgäldens riskhantering och den interna kontrollen. I policyn fastställs vissa principer och ramar för hantering av finansiella risker som uppkommer i Riksgäldens verksamhet.

Innehåll

Finanspolicy	1
Finanspolicy	2
1. Inledning.....	4
2. Processen Ta upp och förvalta lån till staten.....	5
2.1 Övergripande utgångspunkter och uppgifter.....	5
2.2 Principer för genomförandet av riktlinjerna	5
2.3 Ramar för hantering av risker i statsskuldsförvaltningen	6
2.4 Rapportering till styrelsen	10
3. Processen Utveckla och förvalta den statliga betalningsmodellen och hanteringen av myndigheternas finansiella medel 13	13
3.1 Övergripande utgångspunkter och uppgifter.....	13
3.2 Principer för att minska kreditriskerna.....	14
4. Processen Utfärda och förvalta garantier och lån	15
4.1 Övergripande utgångspunkter och uppgifter.....	15
4.2 Principer för hantering av garantier och utlåning	15
4.3 Rapportering till styrelsen	16
5. Processen Ansvara för att hantera kärnavfallsfinansieringen	17
5.1 Övergripande utgångspunkter och uppgifter.....	17
5.2 Rapportering till styrelsen	17
6. Processen Säkerställa finansiell stabilitet och beredskap att hantera banker och andra finansiella företag i kris	18
6.1 Övergripande utgångspunkter och uppgifter.....	18
6.2 Principer för förvaltning av insättningsgarantifonden	19
6.3 Rapportering till styrelsen	20

1. Inledning

Enligt förordning (2023:909) med instruktion för Riksgäldskontoret ska Riksgäldens styrelse besluta om ramar och riktlinjer för hantering av de risker som är förenade med verksamheten. Riksgälden bedriver flera olika verksamheter med skilda regelverk. Dessa olika regelverk medför att risknivåer och riskhantering kan variera mellan de olika verksamheterna. Inom vissa verksamheter styrs risknivån huvudsakligen av beslut från riksdag och regering, medan Riksgälden inom andra områden har mandat att själva fastställa risknivån inom givna ramar.

Finanspolicyn syftar till att säkerställa en effektiv riskhantering som stödjer Riksgäldens uppgifter och den interna kontrollen. Policyn ger en överblick av myndighetens hantering av finansiella risker och vald risknivå i tillämpliga situationer. I policyn fastställs vissa riskrelaterade principer för Riksgäldens olika verksamheter. I de fall det är relevant, anger policyn även vissa ramar för hantering av risker som uppkommer i verksamheten. Policyn ses över och beslutas årligen för att säkerställa att den hålls aktuell och relevant för verksamheten.

I policyn framgår styrelsens beslut. Operativa beslut som följer av policyn fattas av riksgäldsdirektören eller tjänstemän enligt delegationsordning genom Riksgäldens, och berörda avdelningars, arbetsordningar.

2. Processen Ta upp och förvalta lån till staten

2.1 Övergripande utgångspunkter och uppgifter

Statsskuldsförvaltningen styrs av budgetlagen (2011:203). I lagen framgår bland annat målet för förvaltningen och vilka ändamål staten får låna till. Målet är att kostnaden för skulden långsiktigt minimeras samtidigt som risken i förvaltningen beaktas. Därtill ska förvaltningen ske inom ramen för de krav som penningpolitiken ställer. Lagen anger också att regeringen varje år ska besluta om riktlinjer för statsskuldens förvaltning.

I förordning (2023:909) med instruktion för Riksgäldskontoret (Riksgäldens instruktion) har regeringen delegerat ansvaret för den operativa förvaltningen av statsskulden till Riksgälden.

Regeringens beslut om riktlinjerna för förvaltningen avspeglar en önskad avvägning mellan skuldens förväntade kostnad och risk. Enligt Riksgäldens instruktion ska Riksgäldens styrelse sedan besluta om principer för hur regeringens riktlinjer ska genomföras i praktiken och ramar för hanteringen av risker. Principerna och ramarna fastställs i denna policy. Därunder beslutar Riksgälden om interna riktlinjer och instruktioner för olika delar av den operativa förvaltningen i enlighet med den interna arbetsordningen.

2.2 Principer för genomförandet av riktlinjerna

Av regeringens riktlinjer och målet för statsskuldsförvaltningen följer att Riksgälden ska agera utifrån ett *långsiktigt, strategiskt förhållningssätt* i upplåningen snarare än ett kortsiktigt, taktiskt. Det innebär att Riksgälden ska verka för goda förutsättningar att låna till en låg kostnad över tid genom att:

- emittera statspapper i kronor regelbundet och agera på ett sätt som bidrar till en väl fungerande svensk statspappersmarknad
- kommunicera transparent och förutsägbart om statens upplåningsbehov och utbudet av statspapper i kronor
- upprätthålla kapacitet att låna i utländsk valuta
- hantera finansiella risker i enlighet med fastställda riktvärden och regler
- vid behov använda derivat för att justera statsskuldens löptid och sammansättning i enlighet med riktvärdena för exponeringen

- endast ingå transaktioner som Riksgälden har kompetens, system och rutiner att hantera
- behandla alla motparter på ett sakligt och objektivet sätt och undvika agerande som kan skada anseendet för Riksgälden eller staten.

2.3 Ramar för hantering av risker i statsskuldsförvaltningen

I detta avsnitt framgår ramar för hanteringen av risker inom olika delar av förvaltningen av statsskulden: strategisk förvaltning, löpande valutaväxlingar, positionstagning samt derivattransaktioner och placeringar. Ramarna gäller olika typer av marknadsrisk och kreditrisk. De risker som faller inom begreppet likviditetsrisk hanterar Riksgälden framför allt genom att låna på det sätt som beskrivs i principerna i avsnitt 2.2.

2.3.1 Strategisk förvaltning

Inom den strategiska förvaltningen ligger styrningen av statsskuldens sammansättning och löptid mot riktvärdena i regeringens riktlinjer. Regeringen fastställer hur statsskulden ska vara sammansatt, det vill säga fördelningen mellan nominell kronskuld, real kronskuld och exponering i utländsk valuta. I riktlinjerna beslutar regeringen även om ett löptidsintervall för statsskulden som helhet. Enligt riktlinjerna ska Riksgälden sedan fastställa ett riktmärke för valutaskuldens fördelning mellan olika valutor och besluta om löptidsintervall för de enskilda skuldslagen. Ramarna för detta beslutas i denna policy.

2.3.1.1 Statsskuldens strategiska valutaexponering

- Statsskuldens exponering i utländsk valuta ska hanteras i två delar. En strategisk del som ska avvecklas successivt och en varierande del som uppstår som en konsekvens av att Riksgälden hanterar förändringar i valutaexponeringen enligt ramarna i avsnitt 2.3.2.
- Den strategiska valutaexponeringen ska utgöras av CHF (33%) och EUR (67%). Andelarna ska baseras på valutakurser per 2022-10-31 och förändras i den mån valutakurserna ändras.
- Avvecklingen av den strategiska valutaexponeringen styrs genom en daglig minskningstakt som riksgäldsdirektören ska besluta om. Riksgäldsdirektören tilldelas även mandat att fatta beslut om att ändra minskningstakten inom ramen för regeringens riktlinjebeslut.

- Riksgäldsdirektören ska fastställa tillåtna avvikelseintervall för de valutor som ingår i valutafördelningen.

2.3.1.2 Statsskuldens löptid

- Riksgäldsdirektören ska besluta om löptidsintervall för de enskilda skuldslagen. Riksgäldsdirektören ska även besluta om löptidsbegränsningar för enskilda valutor.

2.3.2 Löpande valutaväxlingar

Det finns ett antal faktorer som ger upphov till förändringar i statsskuldens valutaexponering. Det handlar bland annat om räntebetalningar på valutalån, EU-betalningar, andra myndigheters valutasäkringar och statens valutakoncernkonto. Därmed uppstår löpande behov av valutaväxlingar. Enligt Riksgäldens instruktion ska valutaväxlingar präglas av förutsägbarhet och tydlighet. Styrelsen beslutar därför om följande ramar för att hantera löpande valutaväxlingar.

- Den varierande valutaexponeringen som uppstår på grund av denna hantering ska huvudsakligen växlas till euro och avvecklas genom valutaväxlingar enligt punkten nedan. Riksgäldsdirektören ska fastställa i vilken omfattning exponering i andra valutor än euro får förekomma.
- Riksgäldens växlingar mellan kronor och utländsk valuta ska följa en jämn växlingsbana. Växlingsbanan ska bestämmas genom att nettoväxlingsvolymen sprids ut jämnt över tiden. Växlingar som genomförs för att avveckla den strategiska valutaexponeringen och i samband med eventuella positioner mellan kronor och utländsk valuta ska exkluderas. Mindre avvikelser från växlingsbanan får förekomma.

2.3.3 Positionstagning

Riksgäldens positionstagning innefattar dels positioner som styrelsen beslutar om, dels positioner inom den löpande förvaltningen. Styrelsen fastställer här hur mycket av det av regeringen beviljade mandatet för positionstagning som får användas i den löpande förvaltningen. Även vissa övriga riskbegränsningar för den löpande positionstagningen fastställs.

- Riksgälden ska använda Value-at-Risk (VaR) för att mäta marknadsrisken i positionstagningen i utländsk valuta. Risk mäts som daglig VaR vid 95 procents konfidensnivå.

2.3.3.1 Ramar för löpande positionstagning

- Löpande positionstagning i den svenska kronan gentemot andra valutor är inte tillåten.
- Den samlade risken i löpande positionstagning i utländsk valuta får inte överstiga 220 miljoner kronor mätt som daglig VaR.
- För beräkningen av valuta- och ränterisklimiter samt resultatmätning ska ett fiktivt portföljvärde användas. Det delegerade VaR-mandatet ska motsvara 200 miljarder kronor i fiktivt portföljvärde.
- Valutalimiten för en enskild valuta uppgår till $\pm 6,0$ procent av det fiktiva portföljvärdet.
- Ränterisklimiten mätt i kronor uppgår till $\pm 0,90$ procent av det fiktiva portföljvärdet. För varje enskild valuta är ränterisklimiten $\pm 0,60$ procent av det fiktiva portföljvärdet.
- Resultat mäts som förändringen i marknadsvärde (inklusive upplupna räntor) plus realiserade flöden. Utvärdering av resultat ska ske över femårsperioder.
- Valuta- och räntepositioner får tas i följande valutor: australiensiska dollar (AUD), kanadensiska dollar (CAD), schweiziska franc (CHF), danska kronor (DKK), euro (EUR), brittiska pund (GBP), japanska yen (JPY), norska kronor (NOK) samt i amerikanska dollar (USD).

2.3.4 Derivattransaktioner och placeringar

Vid användandet av derivatinstrument i både den strategiska förvaltningen samt i positionstagningen uppstår kreditrisker. Kreditrisker uppstår även vid placeringar av överskott (korta placeringar). I denna policy beslutar styrelsen om principer och ramar för hanteringen av dessa kreditrisker. Syftet är att ställa krav som måste vara uppfyllda dels innan transaktioner ingås för att begränsa kreditrisken, dels för att hantera kreditrisker på utestående transaktioner.

2.3.4.1 Principer för hantering av motpartsrisk

- Motparter i OTC-derivattransaktioner och korta placeringar ska ha ett långfristigt kreditbetyg på lägst A-.
- För motparter i korta placeringar kan kortfristigt kreditbetyg användas om långfristigt kreditbetyg saknas. Riksgäldsdirektören ska besluta om

översättning av kortfristigt kreditbetyg till motsvarande långfristiga kreditbetyg.

- Om motparten får ett kreditbetyg som understiger A- får, efter beslut av riksgäldsdirektören, nya affärer endast ingås med motparten i syfte att minska risken. Baserat på en avvägning mellan kostnad och risk kan, efter beslut av riksgäldsdirektören, utestående affärer behållas. Beslutet ska omprövas om ytterligare nedgraderingar av enskilda kreditbetyg sker.

2.3.4.1.1 Hantering av motpartsrisk i handel med OTC-derivatinstrument

- Transaktioner ska göras i välutvecklade marknader och i löptider med god likviditet. Maximal löptid är t.o.m. 20 år.
- Beräkning av exponeringar i Over-the-Counter (OTC) derivattransaktioner ska baseras på marknadsvärdet och hänsyn ska tas till nettning enligt ISDA-avtal.
- ISDA-avtal med nedgraderingsklausul ("rating-trigger") och Credit Support Annex (CSA) är krav för att bilaterala OTC-derivattransaktioner får ingås och kvarstå i portföljen. Riksgäldens CSA-avtal ska innehålla klausul om ömsesidiga tröskelvärden på noll. Av hanteringsmässiga skäl får tillfälliga avvikelser från tröskelvärdena ske.
- Endast centrala motparter som är auktoriserade enligt Europaparlamentets och Rådets (EU) förordning nr 648/2012 får anlitas för central motpartsclearing. På centrala motparter ställs inga ratingkrav och inga limiter sätts.
- Vid användning av central motpartsclearing krävs inte ISDA och CSA för vare sig den centrala motparten eller den initiala motparten.
- Riksgäldens interna regelverk för initiala motparter regleras specifikt för varje central motpart Riksgälden ansluter sig till.

2.3.4.1.2 Hantering av motpartsrisk i korta placeringar

- Den maximala löptiden för korta placeringar är 12 månader.
- Riksgäldsdirektören ska besluta om en limitstruktur som begränsar exponeringen per motpart. Maximal tillåten exponering per motpart är 20 miljarder kronor.

- Utöver den ordinarie limitstrukturen som riksgäldsdirektören ska besluta om finns två möjligheter till utökade limiter:
 - Extrautrymme för over night ("O/N") placeringar
 - Utökad limit för placeringar i andra stater
- Extrautrymme för O/N placeringar är maximalt 25 miljarder kronor per motpart (inklusive limit för korta placeringar). Motparter som kan godkännas för extrautrymme O/N är RIX-deltagare, givet att de uppfyller de villkor som ställs för motparter i korta placeringar.
- Summan av samtliga motparters utnyttjade extrautrymme för O/N placeringar får inte överstiga 25 miljarder kronor. Riksgäldsdirektören kan vid behov besluta om en tillfällig utökning av det sammanlagda extrautrymmet för totala O/N placeringar.
- Det finns möjlighet att utöka limiten för placeringar i andra stater till 50 miljarder kronor per land då landets kreditbetyg är AAA. Riksgäldsdirektören beslutar om övriga förutsättningar för den utökade limiten.

2.3.4.2 Principer för hantering av avvecklingsrisk

- För att hantera avvecklingsrisk ska Riksgälden, där så är möjligt, sträva efter att försöka få till stånd avveckling enligt principerna Delivery Versus Payment (DVP) alternativt Payment Versus Payment (PVP).

2.3.4.3 Principer för hantering av landrisk

- Korta placeringar och OTC-derivat får endast ingås med motparter från ett land där statens långsiktiga kreditbetyg är minst A-. Vid godkännande av ny placerings- och/eller OTC-derivatmotpart ska det även beaktas i vilket land motparten är hemmahörande med avseende på exempelvis internationella sanktioner där Sverige deltar.

2.3.4.4 Undantag

- Svenska statliga myndigheter, AP-fonderna och Riksbanken betraktas som helt riskfria motparter och är därför inte föremål för limiter.

2.4 Rapportering till styrelsen

Återrapportering till styrelsen angående utvecklingen av finansiella risker och resultat i processen "Ta upp och förvalta lån till staten" sker enligt

rapporteringskraven nedan. Den löpande rapporteringen sker en gång per kvartal vid ordinarie styrelsemöte. Vid dessa tillfällen rapporteras även eventuella överträdelser av limiter och gränsvärden samt eventuella förändringar av limiter som styrelsen ska informeras om enligt kraven nedan.

2.4.1 Strategisk förvaltning

- Statsskuldens sammansättning av real kronskuld samt exponering i utländsk valuta ska rapporteras löpande baserat på dagliga observationer. Exponering i utländsk valuta ska uttryckas i svenska kronor till aktuella valutakurser.
- Den strategiska exponeringen i utländsk valuta ska rapporteras löpande baserat på dagliga observationer uttryckt i svenska kronor till aktuell valutakurs. Exponeringen ska även rapporteras relativt en jämn minskningstakt, uttryckt i respektive strategisk valuta, över perioden från och med 2023 till och med 2026.
- Löptider ska rapporteras i form av en månads glidande medelvärden av dagliga observationer. Rapporteringen ska avse både skulden som helhet och de enskilda skudslagen. Avvikelser ska kompletteras med en förklaring av händelseförloppet.

2.4.2 Löpande valutaväxlingar

- Den varierande exponeringen i utländsk valuta ska rapporteras löpande baserat på dagliga observationer, uttryckt i svenska kronor till aktuell valutakurs.
- Den fastställda ackumulerade växlingsbanan och de faktiska ackumulerade växlingarna ska löpande rapporteras.

2.4.3 Positionstagning

- Resultat, utestående positioner och utnyttjande av riskmandat ska rapporteras löpande. Eventuella överträdelser av riskmandaten ska förklaras.
- Riksgäldens VaR-modell ska utvärderas en gång per år genom att jämföra faktiskt utfall mot prognostiserade utfall (back-testing). Resultatet av back-testing av VaR-modellen ska rapporteras.

2.4.4 Derivattransaktioner och placeringar

- Styrelsen ska informeras om utformningen av limitstrukturen som riksgäldsdirektören enligt denna policy ska besluta om, samt om eventuella ändringar i limitstrukturen.
- Överträdelser av limiter och uppföljningsgränser ska rapporteras.
- Beslut om hantering av motparter vars kreditbetyg understiger A- ska rapporteras.
- Styrelsen ska hållas informerad om vilka motparter som har fått O/N-extra limit och storleken på limiten.
- Beslut om tillfällig utökning av det sammanlagda extrautrymmet för totala O/N placeringar ska rapporteras.

3. Processen Utveckla och förvalta den statliga betalningsmodellen och hanteringen av myndigheternas finansiella medel

3.1 Övergripande utgångspunkter och uppgifter

Riksgälden ansvarar för den statliga betalningsmodellen, inklusive statens centralkonto i Riksbanken. Målet är att statens betalningsmodell som helhet ska vara kostnadseffektiv och säker. Processen regleras bland annat genom kapitalförsörjningsförordningen (2011:210) och förordningen (2017:170) om statliga myndigheters betalningar och medelsförvaltning (betalningsförordningen).

Enligt betalningsmodellen ska statens likviditetshantering vara centraliserad. Nettot av alla myndigheternas betalningar ska finansieras av Riksgälden och får en direkt påverkan på statens lånebehov och statsskulden. Risker kopplade till den centrala likviditetshanteringen hanteras inom processen ”Ta upp och förvalta lån till staten”.

Myndigheterna ska följa principerna i betalningsmodellen och de ramavtal som Riksgälden upphandlar, men ansvarar själva för genomförandet av sina betalningar. Betalningsförordningen och dess föreskrifter reglerar hur myndigheterna ska reducera riskerna i sin betalningsverksamhet.

Riksgälden ska årligen analysera riskerna i betalningsmodellen. Vartannat år ska Riksgälden även lämna en rapport om riskerna till regeringen. De främsta medel som Riksgälden har för att stärka säkerheten i betalningsmodellen är genom ramavtalen för betalningstjänster. Riksgälden får även meddela föreskrifter för verkställigheten av betalningsförordningen.

Det är framför allt i ramavtalet för betalningstjänster som Riksgälden har finansiella risker kopplat till myndigheternas betalningar. Riksgälden exponeras för en kreditrisk/motpartsrisk när medel står på konton hos ramavtalsbankerna under dagen eller över natten.

I de övriga ramavtalen finns ingen nämnvärd kredit- eller motpartsrisk. Däremot finns en anseenderisk om en avtalspart exempelvis inte levererar enligt avtal. I samtliga ramavtal finns en uppsägningsklausul som ger Riksgälden rätten att säga upp avtalet.

Myndigheterna kan vid behov ansöka hos Riksgälden om att få göra egna upphandlingar av betaltjänster. För att Riksgälden ska godkänna separata avtal krävs att den aktuella betaltjänsten, eller ett likvärdigt alternativ, inte erbjuds i något av Riksgäldens ramavtal. Riksgälden väger också in storleken på det förväntade betalflödet och följer upp de tillstånd som beviljas. Utgångspunkten är att de belopp som hanteras via separata avtal är så små att det inte får någon effekt på den centrala likviditetshanteringen.

3.2 Principer för att minska kreditriskerna

Syftet med principerna är att minska den kreditrisk Riksgälden exponeras för när statliga medel står på konton i ramavtalsbank.

- Ramavtalsbankerna som levererar betaltjänster ska ha ett långfristigt kreditbetyg på minst A- vid tecknande av ramavtalet.
- Om bankens kreditbetyg går ner till BBB- eller lägre ska Riksgälden ha rätt att säga upp avtalet. Kreditbetyget kan bedömas utifrån en sammanvägning av flera olika kreditvärderingsinstitut som specificeras i respektive avtal.
- Förutom nedgraderingsklausulen ska ramavtalen innehålla en rätt för myndigheten att säga upp avtalet om banken ställer in betalningarna, ansöker om företagsrekonstruktion, träder i likvidation eller försätts i konkurs.
- Ramavtalen ska innehålla principer och åtgärder för att begränsa kontobehållningarna över natten (O/N) på myndigheters bankkonton som täcks och töms mot statens centralkonto i Riksbanken.
- Behållningar under dagen ska minimeras genom att flera avvecklingar görs mellan respektive ramavtalsbank och Riksgälden under dagen. Risken inför varje avvecklingstillfälle ska minimeras genom nettning av in- och utbetalningar i möjligaste mån.
- Kontobehållningar som blir kvar efter det sista avvecklingstillfället får maximalt stå till nästföljande bankdag. Riksgälden ska följa upp orsak till kontobehållningar som blir kvar över natten när dessa överstiger en av Riksgälden i förväg specificerad nivå.

4. Processen Utfärda och förvalta garantier och lån

4.1 Övergripande utgångspunkter och uppgifter

De generella utgångspunkterna och principerna för den statliga garanti- och utlåningsverksamheten regleras i budgetlagen (2011:203). Förordningen (2011:211) om utlåning och garantier innehåller bestämmelser i anslutning till budgetlagen och reglerar i mer detalj de statliga garanti- och utlåningsmyndigheterna, däribland Riksgäldens verksamhet. Än mer specifika villkor, och undantag från det generella regelverket, framgår av enskilda riksdags- och regeringsbeslut.

Riksgäldens garanti- och utlåningsverksamhet har föregåtts av riksdagsbeslut följt av regeringsbeslut där uppdrag och villkor specificeras närmare. Detta innebär att risknivån i portföljen i stor utsträckning styrs av vilka engagemang som riksdagen och regeringen beslutar om.

Utöver specifika garanti- och utlåningsuppdrag ska Riksgälden, i samverkan med övriga garanti- och utlåningsmyndigheter, genomföra en samlad riskanalys av statliga garantier och utlåning. En ytterligare uppgift är att lämna ett underlag för årsredovisning för staten avseende statens samlade garanti- och utlåningsverksamhet. Riksgälden är även Sida behjälpligt vid värdering och prissättning av de garantier som Sida utfärdar inom ramen för sitt utvecklingsarbete.

Regeringen anger målen för garanti- och utlåningsverksamheten i det årliga regleringsbrevet för Riksgälden.

4.2 Principer för hantering av garantier och utlåning

Syftet med principerna är att precisera/ge vägledning för hur Riksgälden ska ställa ut och förvalta garantier och lån. Verksamheten ska bedrivas inom de ramar som ges av budgetlagen, gällande förordningar och andra regler samt riksdags- och regeringsbeslut samtidigt som de mål som regeringen angett beaktas.

- Riksgälden ska verka för att garantier och lån utformas på ett sådant sätt att de förväntade förlusterna kan skattas på ett tillförlitligt sätt. Är garantierna eller lånen utformade så att det inte går att skatta de förväntade förlusterna

på ett tillförlitligt sätt bör dessa engagemang inte hanteras inom ramen för garanti- och utlåningsmodellen.

- Riksgälden ska säkerställa att den förväntade förlusten i garantier och utlåning fastställs på ett väntevärdesriktigt sätt.
- Riksgälden ska vid värdering av kreditrisk använda sig av metoder som betraktas som ”best practice”, i huvudsak ratingmetodik då det är lämpligt.
- De metodval och specifika modeller som Riksgälden använder ska utvärderas löpande.
- Utvärderingen ska koncentreras på de väsentliga riskerna i verksamheten.
- Vid hanteringen av regressfordringar och betalningsproblem ska principerna om affärsmässighet och likabehandling vara vägledande. Riksgälden ska kräva återbetalning efter gäldenärens betalningsförmåga. Riksgälden får helt eller delvis efterge en fordran om det är uppenbart oskäligt att kräva betalning, samt i övrigt om det finns tillräckliga affärsmässiga skäl för det.

4.3 Rapportering till styrelsen

Riksgäldens garanti- och utlåningsportfölj ska årligen, och vid behov, rapporteras till styrelsen. Rapporteringen ska fokusera på de större och mer komplexa riskerna i portföljen. Därutöver ska styrelsen informeras om de väsentliga riskförändringar som Riksgälden har krav på sig att rapportera till Finansdepartementet samt utfallet av den interna riskuppföljningsprocessen.

5. Processen Ansvara för att hantera kärnavfallsfinansieringen

5.1 Övergripande utgångspunkter och uppgifter

De generella utgångspunkterna och principerna för finansiering av kostnaderna för slutförvaring av använt kärnbränsle och kärnavfall regleras av lagen (1984:3) om kärnteknisk verksamhet (kärntekniklagen) och lagen (2006:647) om finansiering av kärntekniska restprodukter (finansieringslagen). Mer specifika villkor framgår av förordningen (2017:1179) om finansiering av kärntekniska restprodukter (finansieringsförordningen).

Utgångspunkten för finansieringen av omhändertagandet av restprodukter, och därmed även för Riksgäldens arbete, är att det är kärnkraftsindustrin och inte skattebetalarna som ska bära kostnaderna. I det fall som fonderingen i form av de avgifter som betalts och de säkerheter som ställts inte är tillräckliga kan staten, genom sitt sistahandsansvar, komma att behöva finansiera det överskjutande beloppet.

Principerna för beräkning av kärnavfallsavgift, finansieringsbelopp och kompletteringsbelopp samt även vissa centrala antaganden är reglerade i finansieringslagen och finansieringsförordningen. För reaktorinnehavare föreslår Riksgälden kärnavfallsavgifter, finansieringsbelopp och kompletteringsbelopp till regeringen som beslutar. För de andra tillståndshavarna beslutar Riksgälden om kärnavfallsavgifter och finansieringsbelopp. Riksgälden bedömer de föreslagna säkerheternas utformning och styrka och yttrar sig till regeringen i frågan.

Riskenivån i finansieringssystemet är således i hög grad en funktion av tillståndsinnehavarens verksamhet och av riksdag och regering beslutade ramar och därför till stor del utanför Riksgäldens kontroll.

5.2 Rapportering till styrelsen

Finansieringssystemets finansiella ställning ska vid behov rapporteras till styrelsen.

6. Processen Säkerställa finansiell stabilitet och beredskap att hantera banker och andra finansiella företag i kris

6.1 Övergripande utgångspunkter och uppgifter

Riksgälden är i egenskap av garantimyndighet, resolutionsmyndighet och stödmyndighet ansvarig för arbetet med resolution, förebyggande statligt stöd, insättningsgaranti och investerarskyddet. I detta arbete ingår bland annat ansvar för uttag av insättningsgaranti-, resolutions- och investerarskyddsavgifter samt för förvaltningen av resolutionsreserven, stabilitets- och insättningsgarantifonderna.

De medel som kommer in via resolutionsavgifter ska enligt lagen (2015:1016) om resolution föras till resolutionsreserven, som är ett konto i Riksgälden. De medel som har betalats in till stabilitetsfonden med stöd av den nu upphävda lagen (2008:814) om statligt stöd till kreditinstitut har på motsvarande sätt förts till ett konto i Riksgälden. Enligt gällande lagstiftning ska avgiftsmedlen placeras på konto hos Riksgälden. Det är därför inte aktuellt med några ytterligare principer för placering av medel i resolutionsreserven eller stabilitetsfonden.

Enligt lagen (1999:158) om investerarskydd ska anslutna institut betala för garantimyndighetens administrationskostnader. Det sker genom att avgifter tas ut i efterskott varje år. Avgifter för att finansiera ett ersättningsfall inom investerarskyddet tas också ut i efterskott. Det innebär att det inte finns några medel att förvalta och därmed inget behov av placeringsinstruktioner.

Institut som omfattas av insättningsgarantin är skyldiga att betala avgift för garantin. De avgifter som instituten betalar förs över till insättningsgarantifonden. Enligt lagen (1995:1571) om insättningsgaranti ska garantimyndigheten placera inbetalda avgifter på räntebärande konto i Riksgälden eller i skuldförbindelser utfärdade av staten. Från de inbetalda avgifterna ska myndigheten dock räkna av de förvaltningskostnader som den haft för garantin.

I denna policy anges övergripande principer för förvaltningen av medel i insättningsgarantifonden. Närmare bestämmelser om förvaltningen beslutas av Riksgälden i interna riktlinjer och instruktioner i enlighet med den interna arbetsordningen.

6.2 Principer för förvaltning av insättningsgarantifonden

Avgiftsmedlen för insättningsgarantin ska placeras i syfte att uppnå en god betalningsberedskap och samtidigt upprätthålla en långsiktigt god avkastning och riskspridning. Följande principer syftar till att utgöra ett ramverk för förvaltningen av insättningsgarantifonden:

- Inbetalda avgiftsmedel för insättningsgarantifonden ska förvaltas av Kammarkollegiet som ska utföra affärer för insättningsgarantifondens räkning i enlighet med ett förvaltningsavtal mellan Riksgälden och Kammarkollegiet.
- Medel i fonden ska placeras i alla nominella statsobligationer utgivna av Riksgälden. Placeringar i realobligationer, statsskuldväxlar och riksbankscertifikat får göras i samband med repotransaktioner.
- Fondens förfalloprofil bör vara väl avvägd (för att undvika stora koncentrationer).
- Fonden får börja avyttra förfallande obligationer 18 månader innan förfall och reinvestera dem.
- Värdepappren i fonden får repas ut på en löptid upp till 90 dagar om det samtidigt görs en omvänd repa på motsvarande belopp och löptid. Vid den omvända repa ska likviden placeras i skuldförbindelser utfärdade av staten såsom statsskuldväxlar, nominella statsobligationer, reala statsobligationer eller riksbankscertifikat.
- För repoverksamheten i insättningsgarantifonden gäller att motpartens långfristiga kreditbetyg ska vara minst A-.
- Maximal exponering per motpart får uppgå till 125 miljoner kronor.
- Om Riksgälden saknar rätt att lösa in repotransaktioner i förtid med motparten vid ett ersättningsfall, tidsbegränsas repotransaktioner med denna motpart till sju dagar.
- Riksgäldsdirektören ska besluta om regler och riktvärden för förvaltningen av insättningsgarantifonden.

6.3 Rapportering till styrelsen

Följande ska rapporteras till styrelsen:

- En redogörelse över resultatet i förvaltningen av avgiftsmedel från insättningsgarantin en gång per år och vid väsentliga händelser i denna portföljförvaltning.
- Överträdelser av limiter i repoverksamheten.